

Salg sker. Angaar Kommissionen Værdipapirer, gaar den almindelige Opfattelse saaledes ud paa, at Limitum kun i ganske ekstraordinære Tilfælde maa fraviges uden Kommittentens Samtykke. Hvis Hvervet angaar Ting, der ikke ere undergivne stærke Prissvingninger, bør Kommissionæren meget sjældent fravige den aftalte Pris. Naar f. Eks. en Person indleverer et kostbart gammelt Møbel, der har Affektionsværdi for ham, til Salg hos en Antikvitetshandler og bestemmer en Pris, under hvilken det ikke maa sælges, vil Antikvitetshandleren ikke være berettiget til, uden særlig Tilladelse, at sælge det til lavere Pris, selv om den bestemte Pris skulde vise sig ganske uopnaaalig.

Med Varer, der sendes Kommissionæren til Salg, følger ofte en fakturalignende Prisangivelse, jævnlig kaldet Faktura, Nota eller Regning. En saadan Prisangivelse skal ofte blot tjene til Oplysning for Kommissionæren om Varens omtrentlige Værdi, men maa ikke uden videre opfattes som Limitum, d. v. s. en af Kommittenten opgiven Pris, under hvilken Varen kun maa sælges under de i Paragrafens 1ste Stykke angivne Forudsætninger. Fra en enkelt Side indenfor Handelsverdenen har der rejst sig Stemmer for, at det burde fastsættes, at Limitum udtrykkeligt bør betegnes som saadant. Man har dog ikke ment at kunne gaa med til at kræve denne bestemte Udtryksmaade; det maa være tilstrækkeligt, at Kommittenten utvetydigt, være sig i særligt Brev eller paa anden Maade, har tilkendegivet, at en opgivet Pris skal fastholdes.

§ 9.

Denne Bestemmelse er givet for at undgaa den Misforstaaelse, at Kommissionæren altid skulde være dækket mod Ansvar, naar den opnaaede Pris blot ikke var ufordelagtigere end Limitum. Hovedreglen, at Kommissionæren skal varetage Kommittentens Interesser paa bedste Maade, navnlig ogsaa søge at opnaa den for Kommittenten fordelagtigste Pris, maa gælde, ogsaa naar Limitum er fastsat. Det be-

stemmesaltsaa i § 9, at Kommissionæren, selv om Limitum er foreskrevet, skal søge at opnaa en fordelagtigere Pris. Men naar Aftale kan sluttes til Limitum, er Kommissionæren hverken berettiget eller pligtig til at udsætte Hvervets Udførelse, fordi han venter gunstigere Priser. Dette tilkendegives ved Tilføjelsen: hvis Forholdene ved Aftalens Indgaaelse gøre det muligt.

§ 10.

I denne Paragraf fremhæves Kommissionærens Pligt til at drage Omsorg for Gods, som Kommittenten tilstiller ham til Salg, eller som han køber for Kommittentens Regning, som en af hans betydningfulde Pligter. Der er her kun Tale om den, der har paataget sig eller, jfr. § 5, maa anses at have paataget sig et Hverv som Kommissionær, derimod ikke om den Person, der uden Aftale faar tilsendt Gods med Anmodning om at sælge det, se det ovenfor Sp. 2959 ved § 4 bemærkede. Forsømmer Kommissionæren sin Omsorgspligt, ifalder han Erstatningsansvar efter § 17. Derimod bærer han ikke Risikoen for Godsets hændelige Undergang eller Forringelse. Salgskommissionæren maa uanset saadanne hændelige Begivenheder have Krav paa at faa tilbagebetalt Kommittenten givne Forskud paa Købesummen og faa dækket Udgifter, han har haft i Anledning af Hvervet, og Indkøbskommissionæren maa, naar de indkøbte Varer hændeligt gaa til Grunde hos ham, have Ret til Dækning af Udgifter i Anledning af Hvervet. Kommissionæren maa efter almindelige Regler have Bevisbyrden for, at det ikke skyldes hans Forsømmelse, at Tingen er gaaet til Grunde eller forringet hos ham.

Efter Ønske fra Grosserer-Societetets Komité har man i § 10 indsat en udtrykkelig Bestemmelse om, at Kommissionæren skal holde Godset adskilt fra andet Gods, men har dog antydnet, at saadan Pligt ikke kan gælde ubetinget; undertiden kan en Sammenblanding af forskellige Kommittenters Varer være paakrævet af deres Interesse, f. Eks. naar de enkelte